

BEROEP IN
CASSATIE

bericht aan P.G. op 28/03/24

Arrestnummer C / 442 / 2024
Repertoriumnummer 2024 / 1462
Datum van uitspraak 14 maart 2024
Rolnum
Notitienummer parket-generaal 2022/VJ11/612 Notitienummer eerste aanleg LE/L/66/L9/2954/2017

BEROEP IN CASSATIE

Verworpen op 17-09-24

☐ Registreerbaar☒ Niet registreerbaar

Hof van beroep Brussel

Arrest

15e kamer
correctionele zaken

Aangeboden op
Niet te registreren

De zaak van het OPENBAAR MINISTERIE tegen :

1) _____ geboren _____
_____, Belgische nationaliteit, wonende te _____,
beklaagde,
in persoon aanwezig,

2) _____, ON _____ met maatschappelijke zetel te _____,
beklaagde,
vertegenwoordigd door meester _____, advocaat te _____.

1. TENLASTELEGGING(EN)

Beklaagd van:

Als dader of mededader in de zin van artikel 66 van het Strafwetboek;

A als eigenaar het aanmerkelijk wijzigen van reliëf van bodem zonder of in strijd met een geldige vergunning toestaan of aanvaarden - feiten vanaf 23 februari 2017 tot en met 28 februari 2018

als eigenaar te hebben toegestaan of aanvaard dat, buiten de gevallen bedoeld in de artikelen 4.2.2. tot en met 4.2.4. van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, het aanmerkelijk wijzigen van het reliëf van de bodem, onder meer door de bodem aan te vullen, op te hogen, uit te graven of uit te diepen waarbij de aard of de functie van het terrein wijzigt, hetzij zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning, verkavelingsvergunning, omgevingsvergunning voor stedenbouwkundige handelingen of omgevingsvergunning voor het verkavelen van gronden, hetzij in strijd met de betreffende vergunning, hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn van de betreffende vergunning, hetzij in geval van schorsing van de betreffende vergunning, werd uitgevoerd, voortgezet of, buiten het geval bedoeld in artikel 6.1.1. lid 3 van de voornoemde Codex, in stand gehouden, namelijk het ophogen van het perceel met steenslag en het plaatsen van betonnen keerwanden

(art. 4.2.1., 4°, 4.2.2., 4.2.3., 4.2.4. en 6.1.1. lid 1, 3°, en 3 Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening ; art. 5, 1°, a), en 6 lid 1 Decreet 25 april 2014 betreffende de omgevingsvergunning)

Te in de periode van 16 mei 2017 tot en met 13 juli 2019

door

LE66.L9.2954/2017

B als eigenaar het gewoonlijk gebruiken, aanleggen of inrichten van grond voor parkeren van voertuigen, wagens of aanhangwagens zonder of in strijd met een geldige vergunning toestaan of aanvaarden – feiten vanaf 23 februari 2017 tot en met 28 februari 2018

als eigenaar te hebben toegestaan of aanvaard dat, buiten de gevallen bedoeld in de artikelen 4.2.2. tot en met 4.2.4. van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, het gewoonlijk gebruiken, aanleggen of inrichten van een grond voor het parkeren van voertuigen, wagens of aanhangwagens, hetzij zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning, verkavelingsvergunning, omgevingsvergunning voor stedenbouwkundige handelingen of omgevingsvergunning voor het verkavelen van gronden, hetzij in strijd met de betreffende vergunning, hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn van de betreffende vergunning, hetzij in geval van schorsing van de betreffende vergunning, werd uitgevoerd, voortgezet of, buiten het geval bedoeld in artikel 6.1.1. lid 3 van de voornoemde Codex, in stand gehouden, namelijk een agrarische zo permanent ingericht te hebben voor de stalling van wagens

(art. 4.2.1., 5°, b), 4.2.2., 4.2.3., 4.2.4. en 6.1.1. lid 1, 3°, en 3 Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening ; art. 5, 1°, a), en 6 lid 1 Decreet 25 april 2014 betreffende de omgevingsvergunning)

Te in de periode van 16 mei 2017 tot en met 13 juli 2019

door

LE66.L9.2954/2017.

2. BESTREDEN BESLISSING

Gezien de hogere beroepen ingesteld op :

- 29 april 2022 door de beklaagden;
- 2 mei 2022 door het openbaar ministerie tegen de beklaagden;

tegen een vonnis uitgesproken na tegenspraak door de kamer C8 van de correctionele rechtbank van eerste aanleg te Leuven d.d. 8 april 2022 dat onder meer als volgt beslist :

OP STRAFGEBIED

De rechtbank verklaart de strafvordering ontvankelijk en gegrond in de volgende mate:

De rechtbank verklaart de feiten van tenlasteleggingen A en B, voor zover zij betrekking hebben op de instandhouding ervan, niet bewezen en spreekt de beide beklaagden hiervoor vrij.

De rechtbank verklaart voor het overige de feiten van tenlasteleggingen A en B bewezen lastens elk van de beide beklaagden.

Ten aanzien van de beklaagde

De rechtbank veroordeelt de beklaagde voor de bewezen verklaarde feiten samen tot een geldboete van 500,00 euro meer 70 opdecimen (X8) gebracht op 4.000,00 euro.

De rechtbank kent uitstel van straf toe aan de beklaagde voor de gehele geldboete gedurende een periode van 3 jaren.

De rechtbank veroordeelt de beklaagde bovendien tot:

- een bijdrage van 1 maal 200,00 euro, zijnde de som van 25,00 euro verhoogd met 70 opdecimen, ter financiering van het Fonds ter hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en de occasionele redders;
- een bijdrage van 20,00 euro aan het Begrotingsfonds voor juridische tweedelijnsbijstand;
- de verplichte vaste vergoeding van 50,00 euro.

Ten aanzien van de beklaagde

De rechtbank veroordeelt de beklaagde voor de bewezen verklaarde feiten samen tot een geldboete van 500,00 euro meer 70 opdecimen (X8) gebracht op 4.000,00 euro, met een vervangende gevangenisstraf van 2 maanden.

De rechtbank kent uitstel van straf toe aan de beklaagde voor de gehele geldboete gedurende een periode van 3 jaren.

De rechtbank veroordeelt de beklaagde bovendien tot:

- een bijdrage van 1 maal 200,00 euro, zijnde de som van 25,00 euro verhoogd met 70 opdecimen, ter financiering van het Fonds ter hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en de occasionele redders;
- een bijdrage van 20,00 euro aan het Begrotingsfonds voor juridische tweedelijnsbijstand;
- de verplichte vaste vergoeding van 50,00 euro.

De kosten

De rechtbank veroordeelt de beklaagden hoofdelijk tot de kosten, tot heden begroot op 322,08 euro.

DE HERSTELVORDERING VAN DE GEWESTELIJK STEDENBOUWKUNDIG INSPECTEUR

De vordering tot herstel zijn ontvankelijk en gegrond als volgt:

De rechtbank veroordeelt _____, in solidum, met betrekking tot het onroerend goed, gekadastreerd als _____ gelinkt aan het adres _____ tot:

- het verwijderen van de betonnen L-elementen;
- het verwijderen van de verhardingen, het opvullen van de bouwput met zuivere teelaarde en de verwijdering van de afbraakmaterialen van het terrein;
- het staken van het strijdig gebruik van het perceel voor het plaatsen van voertuigen, waarbij alle voertuigen van het perceel dienen verwijderd te worden;
- het volledig verwijderen van de aangebrachte reliëfwijziging door het verwijderen van alle aangevoerde grond van het perceel en het herstellen van het oorspronkelijk reliëf.

Dit alles uit te voeren binnen een termijn van 6 maanden vanaf het in kracht van gewijsde gaan van dit vonnis.

De rechtbank zegt voor recht dat op vordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur en de burgemeester, elk van beide beklaagden een dwangsom zullen verbeuren van 150,00 euro per dag vertraging in de naleving van deze veroordeling, te rekenen vanaf het verstrijken van een termijn van 6 maanden na de betekening van dit vonnis.

De rechtbank zegt tevens dat geen dwangsom zal worden verbeurd boven het bedrag van 100.000,00 euro.

De rechtbank zegt dat indien _____ en _____ de hierboven bevolen herstelmaatregelen niet uitvoeren binnen de genoemde termijn, de Gewestelijke Stedenbouwkundige inspecteur en de burgemeester van _____ van rechtswege tot uitvoering ervan mogen overgaan, op kosten van _____.

OP BURGERLIJK GEBIED

De rechtbank houdt de burgerlijke belangen ambtshalve aan.

De rechtbank beveelt dat het vonnis op de kant van de overgeschreven gedinginleidende akte wordt ingeschreven op de wijze vermeld in artikel 84 van de hypotheekwet van 16 december 1851, op kosten van

3. RECHTSPLEGING VOOR HET HOF

Gezien het arrest van deze kamer van 15 december 2023.

Gehoord het openbaar ministerie.

Gehoord de beklaagde

Gezien de neergelegde conclusies en stukken.

4. BEOORDELING

1. Met het arrest van 15 december 2023 heeft het hof de hogere beroepen van beide beklaagden en van het openbaar ministerie tegen beide beklaagden ontvankelijk verklaard.

Voorts heeft het hof van beroep de debatten heropend om het openbaar ministerie toe te laten het bewijs van overschrijving van de dagvaarding in het hypotheekkantoor of kantoor rechtszekerheid bij te brengen en partijen te horen over het ambtshalve opgeworpen middel betreffende de ontvankelijkheid van de strafvordering.

Op de rechtszitting van 25 januari 2024 heeft het openbaar ministerie een kopie overgelegd van de dagvaarding met bewijs van overschrijving op het kantoor rechtszekerheid op 5 maart 2021.

De strafvordering is ontvankelijk.

2. Er is geen hoger beroep tegen de vrijspraak van beide beklaagden voor de feiten van telastleggingen A en B in zoverre die betrekking hebben op de

instandhouding van de gevolgen van de stedenbouwkundige misdrijven bedoeld in die telastleggingen. Die gedeeltelijke vrijspraak van beide beklaagden is definitief.

3. Er zijn geen middelen zoals bedoeld in artikel 210, tweede lid, Wetboek van Strafvordering die het hof ambtshalve zou moeten opwerpen.

De feiten van telastleggingen A en B waren strafbaar krachtens artikel 6.1.1, 1° en 3° VCRO en zijn met ingang van 1 maart 2018 strafbaar gesteld, met dezelfde straffen, door artikel 6.2.1.1° en 7° VCRO, zoals vervangen bij decreet van 25 april 2014 betreffende de handhaving van de omgevingsvergunning.

4. Zoals in het bestreden vonnis wordt verduidelijkt, betreffen de feiten van de telastleggingen A en B het perceel te _____ dat in het kadaster is geregistreerd als _____.

Het gaat om een langwerpig perceel in agrarisch gebied dat aan de linkerzijde (gezien vanop de _____) grenst aan een perceel dat als akker wordt bewerkt en dat aan de rechterzijde voor ongeveer de helft grenst aan perceel _____, waarop een handelsruimte is gebouwd.

Beklaagden _____ en _____ hebben de beide percelen (_____) aangekocht in 2016 en zijn respectievelijk voor 1/200^e en 199/200^e eigenaar. In de handelsruimte baat beklaagde _____ een autohandel uit met zijn vennootschap _____, waarvan hij de (enige) bestuurder is.

Op 16 mei 2017 en 7 juni 2017 is vastgesteld dat er werken werden uitgevoerd op het perceel _____.

Het terrein werd door de autohandel _____ ingericht om wagens te stallen: langs de volledige voorzijde en langs beide zijkanten tot een diepte van ongeveer twee derden van het perceel zijn betonnen L-profielen geplaatst, is op het terrein steenpuin aangebracht en is het terrein genivelleerd, zoals blijkt uit de vaststellingen en foto's in het strafdossier (stukken 1 en 2).

Uit de vaststellingen en foto's in het strafdossier blijkt eveneens dat het perceel dienst deed om auto's te koop aan te bieden.

Noch voor de uitgevoerde werken, noch voor het stallen van voertuigen op het terrein is een voorafgaande stedenbouwkundige vergunning (thans "omgevingsvergunning voor stedenbouwkundige handelingen") afgeleverd aan de

5. Beklaagden worden niet vervolgd wegens het uitvoeren zonder voorafgaande vergunning van de handelingen waarop telastleggingen A en B betrekking hebben, maar wel omdat zij als eigenaar van het perceel hebben toegestaan en aanvaard dat die misdrijven werden gepleegd (voorheen artikel 6.1.1.3° VCRO, thans artikel 6.2.1.7° VCRO).

Het verweer van beklagde , dat zij een patrimoniumvennootschap is en dat niet zij maar wel de de werken liet uitvoeren, is daarom niet relevant.

Als eigenaar van het perceel wisten beide beklagden dat de werken zouden worden uitgevoerd en dat er voertuigen op het terrein gestald zouden worden. Zij werden nooit betrokken bij een vergunningsaanvraag voor die handelingen op hun terrein en hebben toegestaan en aanvaard dat de handelingen zonder vergunning werden gesteld.

In die zin hebben de op het perceel uitgevoerde handelingen wel degelijk een intrinsiek verband met de verwezenlijking van het doel van beklagde , dat erin bestaat om als patrimoniumvennootschap het perceel, dat haar eigendom is, te beheren.

6. Beklaagden betwisten dat, nadat zij in 2016 eigenaar waren geworden van het perceel, het reliëf dermate werd gewijzigd dat er een vergunning vereist was. Ook vóór 2016 lag het perceel hoger ten opzichte van de akker en werd het als parking gebruikt, voor de feestzaal die toen in het handelspand was ondergebracht.

Dat verweer kan niet worden aangenomen.

Op de foto waarnaar beklagde verwijst (bijlage bij stuk 23 van het strafdossier) is inderdaad te zien dat er destijds naast de feestzaal een parking in grind was aangelegd. Het hof stelt evenwel vast dat het perceel aan de randen begroeid was en afhelde naar de akker en aan de straatzijde naar een gracht; op die wijze was er een natuurlijke overgang.

Door de werken is het reliëf en het uitzicht van het perceel ingrijpend veranderd: in plaats van de begroeide hellingen aan de rand, zijn er loodrechte betonnen wanden geplaatst, die aan de voorzijde naar schatting meer dan één meter boven de grond uitsteken.

Bovendien strekte de parking van de feestzaal zich vroeger niet verder uit dan tot de helft van het perceel zoals blijkt uit de afbeelding van Geopunt-kaart van

winter 2016 (bijlage bij de herstellvordering); de andere helft van het perceel werd toen nog als landbouwgrond bewerkt.

De nieuwe parking die heeft laten aanleggen, strekt zich verder uit en beslaat ongeveer twee derde van het perceel. Ook een deel van wat voordien een akker was, is door dus opgehoogd en verhard met steenpuin.

Ten slotte is ook het gebruik van het perceel door de aanleg van de nieuwe parking grondig gewijzigd, in die zin dat er nu permanent wagens gestald staan, terwijl dat vroeger enkel het geval was wanneer er gasten naar de feestzaal kwamen.

Uit die vaststellingen besluit het hof dat de aanleg van de nieuwe parking een aanmerkelijke reliëfwijziging is in de zin van artikel 4.2.1.4° VCRO, waarvoor een voorafgaande vergunning vereist is.

7. Beklaagden voeren aan dat het stallen van voertuigen op het perceel moet worden geacht vergund te zijn, omdat het ook voordien gebeurde, wanneer het perceel gedeeltelijk als parking voor de feestzaal werd gebruikt.

Dat verweer kan niet worden aangenomen.

Het vermoeden van vergunning geldt enkel in de gevallen van artikel 4.2.14, §§ 1 en 2, VCRO, namelijk voor bestaande constructies waarvan door enig rechtens toegelaten bewijsmiddel wordt aangetoond dat ze gebouwd werden vóór 22 april 1962 of dat ze gebouwd werden in de periode vanaf 22 april 1962 tot de eerste inwerkingtreding van het gewestplan waarbinnen zij gelegen zijn.

Dat vermoeden van vergunning heeft dus uitsluitend betrekking op constructies, niet op het gewoonlijk gebruiken van een grond voor het stallen van voertuigen, wagens of aanhangwagens.

Beklaagden worden niet vervolgd wegens het onvergund wijzigen van de hoofdfunctie van een bebouwd onroerend goed en er is dan ook geen analogie te maken met dat misdrijf.

Het onvergund gewoonlijk gebruiken van de grond voor het stallen van wagens, is een voortgezet misdrijf en wordt gepleegd zolang de grond verder voor dat doel wordt gebruikt en er positieve daden worden gesteld waarmee wordt overgegaan tot het stallen van voertuigen. Beklaagden worden vervolgd omdat zij dit voortgezette onvergund gewoonlijk gebruik in de incriminatieperiode hebben toegestaan en aanvaard.

Dat ook de uitbater van de feestzaal in het verleden gelijkaardige handelingen heeft gesteld of toegestaan, schept geen vermoeden van vergunning.

8. Anders dan beklaagden aanvoeren, leidt het feit dat de uitbater van de feestzaal in het verleden gelijkaardige handelingen heeft gesteld of toegestaan zonder daarvoor te worden vervolgd, er niet toe dat zij er mochten van uitgaan dat dergelijk gebruik niet-vergunningsplichtig was.

Het gebruik van het perceel door de vorige eigenaar was duidelijk in strijd met de bestemming van agrarisch gebied, die aan beklaagden bekend was aangezien ze wordt vermeld in de notariële akte (stuk 7 voor beklagde derde en vierde blad). Ook werden beklaagden er door de notaris op gewezen dat voor sommige handelingen een vergunning vereist is en dat die handelingen zijn omschreven in artikel 4.2.1 VCRO (derde blad van de notariële akte).

Een eenvoudig nazicht had uitgewezen dat voor de aanleg en het gebruik van een stalplaats voor voertuigen een vergunning vereist was.

Er is geen sprake van onoverwinnelijke dwaling.

heeft het gebruik van het perceel als parking overigens niet op eenzelfde manier voortgezet als de uitbater van de feestzaal, maar heeft de verharding uitgebreid en er permanent voertuigen te koop aangeboden.

9. De bewezen misdrijven zijn, wat elk van beide beklaagden betreft, opgeleverd door eenzelfde opzet.

Beklaagden voeren aan dat de redelijke termijn om de tegen hen ingestelde strafvordering te behandelen, zoals gewaarborgd door artikel 6.1 EVRM, overschreden is.

Dat verweer moet bijgetreden worden.

Beklaagden zijn er sedert 7 juli 2017 van op de hoogte dat er een proces-verbaal werd opgesteld wegens een bouwvoertreding en dat daar een strafonderzoek naar werd gevoerd (stuk 1 strafdossier).

Na een beknopt onderzoek is in augustus 2018 de herstellvordering ingediend. Beklaagde is pas in juni 2019 verhoord.

Daarna heeft het nog tot maart 2021 geduurd voordat de zaak bij de correctionele rechter werd aangebracht. Dat tijdsverloop wordt niet verantwoord door de aard van de zaak, die niet complex is, en is evenmin te wijten aan de houding van beklaagden.

Ook de termijn tussen het instellen van hoger beroep en het eindarrest over de zaak is onredelijk lang.

Door het verstrijken van die termijn tussen het aanvankelijk proces-verbaal en de behandeling van de zaak in hoger beroep, zijn beklaagden langer dan noodzakelijk in het ongewisse gebleven over de uitkomst van de strafvordering, wat ongetwijfeld stress heeft veroorzaakt.

Het hof houdt hiermee rekening bij het bepalen van de straf en de modaliteiten van tenuitvoerlegging.

Zonder overschrijding van de redelijke termijn zou het hof een effectieve geldboete opleggen aan beklaagden, wat noodzakelijk is om hen te doen inzien dat zij niet naar eigen goeddunken kunnen bepalen hoe zij hun eigendom aanwenden en niet zonder de nodige vergunningen werken mogen dulden die het gebruik, uitzicht en reliëf van hun perceel wijzigen.

De overschrijding van de redelijke termijn is niet van die aard dat enkel nog een eenvoudige schuldigverklaring moet worden uitgesproken.

Om de schade te compenseren die beklaagden geleden hebben door de overschrijding van de redelijke termijn, stelt het hof de tenuitvoerlegging van de geldboete uit gedurende drie jaar.

Die straf volstaat om de doeleinden van de strafvordering te verwezenlijken en om beklaagden ervan te weerhouden in de toekomst nog stedenbouwkundige misdrijven op hun perceel toe te staan.

10. Beklaagden blijven elk veroordeeld tot betaling van :
- een bijdrage van 200 euro aan het Slachtofferfonds,
 - een bijdrage aan het Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand, die nu 24 euro bedraagt,
 - een vaste vergoeding, die nu 58,90 euro bedraagt,
 - (hoofdelijk) de kosten van de strafvordering, met inbegrip van de kosten in hoger beroep, die alle veroorzaakt zijn om de bewezen feiten van telastleggingen A en B te vervolgen.

11. De burgerlijke belangen blijven aangehouden in eerste aanleg.

Over de herstellvordering.

12. De gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur heeft bij brief aan het parket van 6 augustus 2018 een herstellvordering ingediend.

De Hoge Raad voor de handhavingsuitvoering heeft op 28 september 2018 positief advies verleend.

In tegenstelling tot wat beklagde aanvoert, heeft de overschrijding van de redelijke termijn om de strafvordering te behandelen, niet tot gevolg dat de rechter geen herstelmaatregel meer kan bevelen en dat de gevolgen van het misdrijf verder zouden mogen blijven bestaan.

De herstellvordering is ontvankelijk.

Het hof houdt wel rekening met de overschrijding van de redelijke termijn bij het bepalen van de uitvoeringstermijn.

13. De herstellvordering strekt tot het herstel van de plaats in de vorige staat, wat inhoudt:

- het verwijderen van de betonnen L-elementen,
- het verwijderen van de verhardingen, het opvullen van de bouwput met zuivere teelaarde en de verwijdering van de afbraakmaterialen van het terrein,
- het staken van het strijdige gebruik van het perceel voor het plaatsen van voertuigen. Alle voertuigen dienen van het perceel verwijderd te worden,
- het volledig verwijderen van de aangebrachte reliëfwijzigingen. Dit door het verwijderen van alle aangevoerde grond van het perceel en het herstellen van het oorspronkelijke reliëf.

Het hof moet nagaan of de herstellvordering niet kennelijk onredelijk is, meer bepaald of ze niet gestoeld is op motieven die vreemd zijn aan de ruimtelijke ordening of op een opvatting van een goede ruimtelijke ordening die kennelijk onredelijk is en of het voordeel van de gevorderde herstelmaatregel ter behoud van een goede ruimtelijke ordening opweegt tegen de last die voor de overtreder eruit voortvloeit. Daarbij wordt uitgegaan van de door artikel 6.3.1 VCRO vastgestelde rangorde:

1. als het gevolg van het misdrijf kennelijk verenigbaar is met een goede ruimtelijke ordening, het betalen van een meerwaarde,

2. als dit kennelijk volstaat om de plaatselijke ordening te herstellen, de uitvoering van bouw- of aanpassingswerken,
3. in de andere gevallen, de uitvoering van het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand of de staking van het strijdige gebruik.

De herstellvordering steunt op de motieven dat de uitgevoerde werken in strijd zijn met de bestemmingsvoorschriften, namelijk beroepslandbouw. De aanleg van een parking in agrarisch gebied, naast landelijk woongebied, is niet opgenomen als afwijkingsmogelijkheid voor zonevreemde constructies (artikelen 4.4.10 en volgende VCRO). Het gebruik van het agrarisch gebied onttrekt de grond aan zijn eigenlijke bestemming en veroorzaakt visuele hinder. Deze ongewenste toestand is duidelijk zichtbaar van op de openbare weg en verstoort het open landschap op deze locatie.

Het is weliswaar correct dat in de herstellvordering geen rekening wordt gehouden met het feitelijk gebruik door de vorig eigenaar van het perceel als parking voor de feestzaal. In zoverre in de herstellvordering wordt gesteld dat “door de werken een nog onaangetast perceel wordt aangesneden in functie van de autohandel ernaast”, lijkt men eraan voorbij te gaan dat ook voordien een deel van het perceel deels met grind was bedekt en als parking voor de feestzaal werd gebruikt.

Die vooraf bestaande toestand is evenwel irrelevant geworden. Beklaagden hebben immers toegestaan dat die vooraf bestaande toestand ingrijpend werd gewijzigd, doordat de parking werd uitgebreid tot op een deel van het perceel dat voordien wel nog als landbouwgrond werd gebruikt en doordat er betonnen L-elementen werden geplaatst, waar er voordien een visueel veel minder storende natuurlijke overgang naar de naastgelegen akker en gracht was. Die vooraf bestaande toestand is dan ook niet het referentiepunt om de schade aan de ruimtelijke ordening te toetsen. Men moet uitgaan van de bestemming als landbouwgrond en het uitzicht van open ruimte.

De gevolgen van het gedogen van de aanleg en het gebruik van de parking – namelijk dat er op een verhoogd stuk grond dag en nacht een tiental of meer auto's gestald staan – zijn niet verenigbaar met de goede ruimtelijke ordening in agrarisch gebied.

Dat er een eind verderop langs de _____ een andere handelsruimte is gevestigd, doet hier geen afbreuk aan.

Er zijn ook geen bouw- of aanpassingswerken – andere dan het verwijderen van de verhardingen en de L-profielen en het herstel van het reliëf – die zouden volstaan om de plaatselijke ordening in het agrarisch gebied te herstellen.

Het verweer dat door het wegnemen van de L-profielen de stabiliteit van het handelspand in het gedrang komt, is niet aannemelijk. De L-profielen zijn enkel dienstig voor de aangelegde parking op het perceel . Tot 2017 waren er geen L-profielen op dat perceel en uit geen enkel gegeven blijkt dat het handelspand op het naastliggende perceel . voordien met stabiliteitsproblemen kampte.

Dat de herstelmaatregel een zware last betekent voor beklaagden valt niet te betwijfelen. Beklaagden liggen evenwel, door de aanleg en het gebruik van de parking voor autohandel te gedogen, zelf aan de oorsprong van de schade aan de ruimtelijke ordening die zij hebben veroorzaakt en hadden moeten voorzien dat zij die schade ooit zouden moeten herstellen.

Het hof bevestigt de door de eerste rechter bevolen herstelmaatregel.

14. Zoals gezegd heeft de strafvordering gedurende lange periodes stilgelegen en was de vervolging van deze feiten blijkbaar niet prioritair.

Het hof breidt de door de eerste rechter toegekende termijn om het herstel uit te voeren van zes maanden uit tot twaalf maanden.

De eerste rechter heeft ook terecht een dwangsom van 150 euro per dag vertraging opgelegd, als noodzakelijke prikkel voor beklaagden om het herstel uit te voeren en heeft deze dwangsom terecht begrensd tot 100.000 euro.

Overeenkomstig artikel 6.3.4, § 1, VCRO (zoals gewijzigd bij wet van 25 april 2014, in werking getreden op 1 maart 2018) zijn de stedenbouwkundige inspecteur en de burgemeester van . gemachtigd ambtshalve in de uitvoering van de herstelmaatregel te voorzien in de plaats en op kosten van beklaagden.

**OM DEZE REDENEN,
HET HOF;**

RECHTSPREKEND NA TEGENSPRAAK;

Gezien de in het bestreden vonnis aangehaalde wetsbepalingen alsook de artikelen:

- 24 en 25 van de wet van 15 juni 1935 betreffende het gebruik der talen in gerechtszaken;
- 210 en 211 van het Wetboek van Strafvordering;
- 6.2.1.1° en 7° van de V.C.R.O.;
- 6 al. 1 van het E.V.R.M.;
- 21ter van de Voorafgaande Titel van het Wetboek van Strafvordering;
- 84 van de Hypotheekwet;

Op strafrechtelijk gebied

Bevestigt het bestreden vonnis in al zijn beschikkingen, met de enkele wijzigingen dat het hof :

- de bijdrage aan het Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand waartoe beklaagden elk zijn veroordeeld, vaststelt op 24 euro,
- de vaste vergoeding waartoe beklaagden elk zijn veroordeeld, vaststelt op 58,90 euro.

Veroordeelt beklaagden hoofdelijk tot de kosten van het hoger beroep, begroot op 193,12 euro.

Over de herstellvordering

Bevestigt het bestreden vonnis in al zijn beschikkingen, met de wijzigingen dat het hof :

- de hersteltermijn vaststelt op twaalf maanden, die ingaat op de dag dat het gegeven arrest in kracht van gewijsde treedt,
- beklaagden de dwangsom bij niet-uitvoering van het herstel binnen de hersteltermijn eerst zullen verbeuren na betekening van het gegeven arrest.

Beveelt dat het gegeven arrest op de kant van de overgeschreven gedinginleidende akte wordt ingeschreven op de wijze, vermeld in artikel 84 van de Hypotheekwet van 16 december 1851 op kosten van beklaagden .

Aldus gevonnist door :

- raadsheer, d.d. voorzitter,
- raadsheer,
- raadsheer,

magistraten van de 15de kamer van het hof van beroep te Brussel die aan de beraadslaging hebben deelgenomen en het beraad hebben beëindigd,

en uitgesproken (conform artikel 782 bis Ger. V.A) door de voorzitter,
, in openbare terechtzitting van **14 maart 2024** waar aanwezig waren :

raadsheer, d.d. voorzitter,
advocaat-generaal,
griffier,